

Cartea lui Ioel și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea laodiceană – Numărul întâi

Testarea adevărului prezent

Jeff Pippenger

2025-12-02

În Scripturi se află unele lucruri greu de înțeles și pe care, după cuvântul lui Petru, cei neînvățați și nestatornici le răstălmăcesc spre pierzarea lor. S-ar putea ca, în viața aceasta, să nu putem tâlcui sensul fiecărui pasaj al Scripturii; însă nu există puncte vitale de adevăr practic care să rămână învăluite în mister. Când va veni, în providența lui Dumnezeu, vremea ca lumea să fie pusă la probă cu privire la adevărul pentru vremea aceea, mințile vor fi mișcate de Duhul Său să cerceteze Scripturile, chiar cu post și cu rugăciune, până când verigă după verigă va fi scoasă la lumină și unită într-un lanț desăvârșit. Orice fapt care privește în mod nemișcat mântuirea sufletelor va fi făcut atât de limpede, încât nimeni să nu rătăcească, nici să umble în întuneric.

Pe măsură ce am urmărit de-a lungul lanțului profetic, adevărul revelat pentru timpul nostru a fost văzut și explicat limpede. Suntem răspunzători pentru privilegiile de care ne bucurăm și pentru lumina care strălucește pe calea noastră. Cei care au trăit în generațiile trecute erau răspunzători pentru lumina care li s-a îngăduit să strălucească asupra lor. Mințile lor au fost solicitate cu privire la diferite puncte ale Scripturii, care i-au pus la încercare. Dar ei nu au înțeles adevărurile pe care le înțelegem noi. Nu erau răspunzători pentru lumina pe care nu o aveau. Ei aveau Biblia, așa cum o avem și noi; însă timpul pentru dezvăluirea adevărului special în legătură cu scenele de încheiere ale istoriei acestui pământ este în perioada ultimelor generații care vor trăi pe pământ.

Adevărurile speciale au fost adaptate condițiilor generațiilor, așa cum au existat ele. Adevărul prezent, care este o încercare pentru oamenii acestei generații, nu a fost o încercare pentru oamenii generațiilor din trecut. Dacă lumina care strălucește acum asupra noastră cu privire la Sabatul poruncii a patra ar fi fost dată generațiilor din trecut, Dumnezeu i-ar fi ținut răspunzători pentru acea lumină. Mărturii, volumul 2, paginile 692, 693.

Noul și Vechiul

În fiecare veac există o nouă dezvoltare a adevărului, un mesaj al lui Dumnezeu pentru oamenii acelei generații. Adevărurile vechi sunt toate esențiale; noul adevăr nu este independent de cel vechi, ci o desfășurare a acestuia. Numai pe măsură ce vechile adevăruri sunt înțelese putem cuprinde pe cele noi. Când Hristos a dorit să le deschidă ucenicilor Săi adevărul învierii Sale, El a început „de la Moise și de la toți profeții” și „le-a tâlcuit, în toate Scripturile, cele privitoare la Mine”. Luca 24:27. Dar lumina care strălucește în noua desfășurare a adevărului este cea care îl glorifică pe cel vechi. Cel care respinge sau neglijează noul nu posedă cu adevărat vechiul. Pentru el, acesta își pierde puterea vitală și devine doar o formă lipsită de viață.

Sunt unii care mărturisesc că cred și că predau adevărurile Vechiului Testament, în vreme ce resping Noul Testament. Dar, refuzând să primească învățăturile lui Hristos, arată că nu cred ceea ce au spus patriarhii și profeții. „Dacă l-ați fi crezut pe Moise”, a spus Hristos, „M-ați fi crezut pe Mine; căci el a scris despre Mine.” Ioan 5:46. Prin urmare, nu există nicio putere reală în învățătura lor nici măcar cu privire la Vechiul Testament.

Mulți care pretind că cred și că învață Evanghelia se află într-o rătăcire asemănătoare. Ei pun deoparte Scripturile Vechiului Testament, despre care Hristos a declarat: «Ele sunt cele ce mărturisesc despre Mine.» Ioan 5:39. Respingând Vechiul, în fapt resping și Noul; căci amândouă sunt părți ale unui întreg inseparabil. Nimeni nu poate înfățișa cum se cuvine Legea lui Dumnezeu fără Evangheliie, nici Evanghelia fără Lege. Legea este Evanghelia întruchipată, iar Evanghelia este Legea dezvoltată. Legea este rădăcina, Evanghelia este floarea înmiresmată și rodul pe care le poartă rădăcina.

„Vechiul Testament aruncă lumină asupra Noului, iar Noul asupra Vechiului. Fiecare este o revelație a slavei lui Dumnezeu în Hristos. Ambele prezintă adevăruri care vor dezvoltă neconștientul căutătorului sincer noi adâncimi ale înțeleșului.” Parabolele Domnului Hristos, 128.

Adevărul prezent este, prin definiție, „adevărul revelat” pentru o perioadă specifică de timp, care este „văzut și explicat în mod clar”. Generația care trăiește în vremea când „adevărul prezent” este revelat este ținută „răspunzătoare” să accepte acel adevăr sau să piară. Adevărurile reunite care alcătuiesc „adevărul prezent de încercare” pentru „această generație” sunt reprezentate în „desfășurarea” unor adevăruri „speciale”, „în legătură cu scenele de închidere ale istoriei acestui pământ”. Adevărul, și prin urmare „adevărul prezent”, este tipificat de Noul Testament în raport cu Vechiul Testament. Adevărul este întemeiat pe mărturia a doi martori, iar adevărul are un început și un sfârșit, un aspect literal și unul spiritual, unul vechi și unul modern, un alfa și un omega, cel dintâi și cel de pe urmă.

Temelia millerită a soliei primului înger este „vechiul” în raport cu solia „adevărului prezent” a celui de-al treilea înger. Cei care „resping Vechiul” „resping, în fapt, Noul”, căci amândouă sunt părți ale unui întreg inseparabil.

Am văzut necesitatea ca mesagerii, mai ales, să vegheze și să înfrâneze orice fanatism oriunde l-ar vedea ridicându-se. Satana ne împresoară din toate părțile și, dacă nu veghem împotriva lui, dacă nu avem ochii deschiși asupra uneltirilor și curselor lui și dacă nu suntem îmbrăcați cu toată armătura lui Dumnezeu, săgețile arzătoare ale celui rău ne vor lovi. În Cuvântul lui Dumnezeu sunt cuprinse multe adevăruri prețioase, dar „adevărul prezent” este cel de care turma are nevoie acum. Am văzut pericolul ca mesagerii să se abată de la punctele importante ale adevărului prezent, pentru a zăbovi asupra unor subiecte care nu sunt menite să unească turma și să sfințească sufletul. Aici, Satana va profita de orice prilej posibil pentru a vătăma cauza.

Dar subiecte precum sanctuarul, în legătură cu cele 2300 de zile, poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus, sunt pe deplin menite să explice mișcarea adventă din trecut și să arate care este poziția noastră prezentă, să întemeieze credința celor îndoielnici și să ofere certitudine cu privire la viitorul glorios. Acestea, am văzut adesea, erau subiectele principale asupra cărora

solii ar trebui să stăruie. Scrieri timpurii, 63.

„Sanctuarul, în legătură cu cele 2300 de zile, poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” constituie cheia pentru a explica „mișcarea adventă din trecut” a Milleriților și, făcând astfel, pentru a explica „în chip desăvârșit” „care este poziția noastră actuală”. Cei care se „îndoiesc” de „mișcarea adventă din trecut” se „îndoiesc” de ceea ce dă „certitudine viitorului glorios”. Ceea ce dă certitudine viitorului este trecutul.

Cartea profetului Ioel este un mesaj al adevărului prezent de încercare. Acest fapt este confirmat de mai mulți martori. Ioel este identificat drept "adevăr prezent" de Duhul Profeției, care, potrivit lui Ioan, în cartea Apocalipsei, este mărturia lui Isus.

Descoperirea lui Isus Hristos, pe care Dumnezeu i-a dat-o, ca să arate robilor săi lucrurile care trebuie să se întâmple în curând; și, prin îngerul său, a trimis-o și i-a făcut-o cunoscută robului său Ioan: care a mărturisit despre Cuvântul lui Dumnezeu, despre mărturia lui Isus Hristos și despre toate câte a văzut. Apocalipsa 1:1, 2.

„Mărturia” lui Ioan (despre care el a depus „mărturie”) a fost prezentată în trei părți. El a consemnat „Cuvântul lui Dumnezeu”, „mărturia lui Isus” și „lucrurile pe care le-a văzut”. În primele două versete ale Apocalipsei, Ioan se prezintă ca unul căruia i s-a dat darul „duhului profeției”. Acest dar include o revelație specială a Cuvântului lui Dumnezeu și include, de asemenea, revelații speciale transmise profetului prin cuvintele lui Hristos; (fie de către Hristos în mod direct, fie prin reprezentanții Săi îngerești) și darul include, de asemenea, adevăr prezentat prin intermediul viselor și vedenilor. Duhul profeției este mărturia lui Hristos, care este transmisă profetului, și poartă aceeași autoritate ca și cum un înger sau Hristos ar rosti cuvintele.

Și am căzut la picioarele lui ca să mă închin lui. Dar el mi-a spus: Vezi să nu faci aceasta; sunt împreună-slujitor cu tine și cu frații tăi care au mărturia lui Isus. Închină-te lui Dumnezeu, căci mărturia lui Isus este duhul profeției. Apocalipsa 19:10.

Gabriel afirmă că este un împreună-slujitor cu Ioan și că nu trebuie să i se aducă închinare. Gabriel mai arată că „frații” pe care îi reprezintă Ioan „au mărturia lui Isus”, care este „duhul prorociei”. „Frații” pe care îi reprezintă Ioan sunt cei o sută patruzeci și patru de mii, iar toți frații au „duhul prorociei”.

S-au sculat dis-de-dimineață și au ieșit în pustia Tecoa; și, pe când ieșeau, Iosafat a stat în picioare și a zis: Ascultați-mă, Iuda, și voi, locuitori ai Ierusalimului! Credeți în Domnul, Dumnezeul vostru, și veți fi întăriți; credeți în prorocii Lui și veți propăși. 2 Cronici 20:20.

'Credeți în Domnul, Dumnezeul vostru, și veți fi întăriți; credeți prorocilor Lui și veți propăși.'

Isaia 8:20. 'La lege și la mărturie; dacă nu vorbesc după cuvântul acesta, este pentru că nu este în ei nicio lumină.' Două texte sunt așezate aici înaintea poporului lui Dumnezeu: două condiții ale succesului. Legea rostită de însuși Iehova și duhul profeției sunt cele două izvoare de înțelepciune pentru a călăuzi poporul Său în orice experiență. Deuteronom 4:6. 'Aceasta este înțelepciunea voastră și priceperea voastră înaintea neamurilor, care vor spune: Cu adevărat acest mare neam este un popor înțelept și priceput.'

Legea lui Dumnezeu și Duhul Profeției merg mână în mână pentru a călăuzi și a sfătui Biserica, iar ori de câte ori Biserica a recunoscut aceasta prin ascultarea de Legea Sa, duhul profeției a fost trimis să o călăuzească pe calea adevărului.

Apocalipsa 12:17. „Și balaurul s-a mâniat pe femeie și s-a dus să facă război cu rămășița sămânței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și au mărturia lui Isus Hristos.” Această profeție arată în mod limpede că biserica rămășiței Îl va recunoaște pe Dumnezeu în Legea Sa și va avea darul profetic. Ascultarea de Legea lui Dumnezeu și duhul profeției au caracterizat întotdeauna adevăratul popor al lui Dumnezeu, iar încercarea este, de obicei, dată cu privire la manifestările prezente.

În vremea lui Ieremia, poporul nu punea la îndoială mesajul lui Moise, al lui Ilie sau al lui Elisei, dar a pus la îndoială și a respins mesajul trimis de Dumnezeu lui Ieremia, până când tăria și puterea lui au fost irosite și nu mai era tămăduire decât ca Dumnezeu să-i ducă în robie.

Tot astfel, în zilele lui Hristos, poporul învățase că mesajul lui Ieremia fusese adevărat și se încredințase că, dacă ar fi trăit în zilele părinților lor, i-ar fi acceptat mesajul; însă, în același timp, respingea mesajul lui Hristos, despre care scriseseră toți profeții.

Odată cu apariția în lume a soliei îngerului al treilea, al cărei scop este să reveleze bisericii legea lui Dumnezeu în plinătatea și puterea ei, darul profetic a fost de asemenea imediat restaurat. Acest dar a avut un rol foarte proeminent în dezvoltarea și înaintarea acestei solii.

Ori de câte ori au apărut divergențe de opinie cu privire la interpretările Sfințelilor Scripturi și la metodele de lucrare, menite să zdruncine credința credincioșilor în mesaj și să ducă la dezbinare în lucrare, Spiritul profeției a aruncat întotdeauna lumină asupra situației. A adus întotdeauna unitate de gândire și armonie a acțiunii în comunitatea credincioșilor. În orice criză care a survenit în dezvoltarea mesajului și în creșterea lucrării, cei care au stat neclintiți de partea Legii lui Dumnezeu și a luminii Spiritului profeției au triumfat, iar lucrarea a prosperat în mâinile lor. Loma Linda Messages, 33, 34.

Cartea lui Ioel este identificată în mod direct ca „adevăr prezent” în Spiritul Profetic, care, potrivit lui Ioan în cartea Apocalipsei, este mărturia lui Isus. Este, de asemenea, în mod direct susținută de Cuvântul lui Dumnezeu. Atât Biblia, cât și Spiritul Profetic aplică în mod direct cartea lui Ioel la zilele din urmă.

Fiecare dintre profeții din vechime a vorbit mai puțin pentru vremea lor decât pentru a noastră, astfel încât profeția lor își păstrează valabilitatea pentru noi. 'Acum toate aceste lucruri li s-au întâmplat lor ca pilde; și au fost scrise spre învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor.' 1 Corinteni 10:11. 'Nu pentru ei înșiși, ci pentru noi au slujit ei lucrurile acelea care acum v-au fost vestite de către cei ce v-au predicat Evanghelia prin Duhul Sfânt trimis din cer; lucruri în care doresc îngerii să privească.' 1 Petru 1:12. ...

„Biblia și-a adunat comorile și le-a strâns laolaltă pentru această ultimă generație. Toate marile evenimente și solemnele acte ale istoriei Vechiului Testament s-au repetat și se repetă în biserică în aceste zile din urmă.” Mesaje alese, cartea 3, 338, 339.

Profeția lui Ioel este „în vigoare” „asupra” acelor „peste care au venit sfârșiturile veacurilor”. „În vigoare” subliniază pur și simplu că „adevărul prezent” este întotdeauna o probă, iar cei care nu trec această probă sunt reprezentați de asemenea personaje biblice precum Iuda.

Lecție după lecție i-a trecut pe lângă urechi lui Iuda, nebăgată în seamă. Câți, și astăzi, îi calcă pe urme. În lumina Legii lui Dumnezeu, oamenii egoiști își văd caracterele rele, dar nu fac reforma cerută și merg mai departe dintr-o stare de păcat în alta.

Învățăturile lui Hristos sunt aplicabile epocii și generației noastre. El a spus: «Nu mă rog numai pentru aceștia, ci și pentru aceia care vor crede în Mine prin cuvântul lor.» Aceeași mărturie ne este adusă în aceste zile din urmă, după cum i-a fost adusă lui Iuda. Aceleași învățături pe care el nu a reușit să le pună în practică în viața sa ajung la oamenii care aud și totuși eșuează în același fel, pentru că nu își părăsesc păcatul. Review and Herald, 17 martie 1891.

Pe tot parcursul Apocalipsei, Ioan îi reprezintă tipologic pe poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, iar, prin faptul că a fost exilat pe insula Patmos, el îi reprezintă pe cei persecutați în criza legii duminicale. El precizează motivul pentru care a fost încarcerat.

Eu, Ioan, care sunt și fratele vostru și părtaș la necaz, la împărăție și la răbdarea lui Iisus Hristos, mă aflam în insula numită Patmos, din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și a mărturiei lui Iisus Hristos. Apocalipsa 1:9.

Ioan a fost persecutat pentru Biblie și pentru Spiritul Profeției. De ce sunt cei o sută patruzeci și patru de mii persecutați din pricina Spiritului Profeției? Primul adevăr pe care profetul Ioel îl identifică este apostazia Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Când apostolul Petru a identificat că Cincizecimea era o împlinire a cărții lui Ioel, Petru a făcut aceasta ca răspuns la atacul iudeilor asupra manifestării „limbilor”. Iudeii, care atunci îi prefigurau pe Adventiștii de Ziua a Șaptea din zilele de pe urmă, susțineau că Petru și cei care proclamau mesajul erau „beți”. Adventiștii de Ziua a Șaptea se vor împotrivi mesajului ploii târzii, așa cum au făcut iudeii din vremea lui Petru. Aceasta pentru că cei ce proclamă mesajul de testare al „adevărului prezent” al ploii târzii dețin „vechile” adevăruri fundamentale, căci adevărul nou este întotdeauna întemeiat pe adevărul vechi. Ieremia a chemat poporul lui Dumnezeu, în vremea ploii târzii, să umble pe cărările cele vechi și să ia aminte la sunetul trâmbiței străjerului, dar ei refuză. Mesajul „vechi” al adevărului de temelie este reprezentat simbolic de „de șapte ori” din Leviticul douăzeci și șase, care prezintă relația de legământ în termenii Sabatului pământului.

Am văzut că biserica nominală și adventiștii nominali, ca Iuda, ne vor trăda în mâinile catolicilor, pentru a le câștiga influența, spre a se ridica împotriva adevărului. Atunci sfinții vor fi un popor obscur, puțin cunoscut catolicilor; însă bisericile și adventiștii nominali, care cunosc credința și obiceiurile noastre (căci ne urau din pricina Sabatului, deoarece nu-l puteau combate), îi vor trăda pe sfinți și îi vor denunța catolicilor ca pe unii ce nesocotesc rânduielile poporului; adică păzesc Sabatul și nesocotesc duminica.

Atunci, catolicii îi îndeamnă pe protestanți să meargă înainte și să emită un decret ca toți cei care nu vor păzi prima zi a săptămânii, în locul zilei a șaptea, să fie uciși. Iar catolicii, al căror număr este mare, vor sta de partea protestanților. Catolicii își vor da puterea icoanei fiarei. Iar

protestanții vor lucra așa cum mama lor a lucrat înaintea lor, spre a nimici pe sfinți. Dar înainte ca decretul lor să aducă sau să poarte rod, sfinții vor fi izbăviți prin Glasul lui Dumnezeu. Spalding și Magan, 1, 2.

De două ori, sora White identifică „biserica nominală” și „adventiștii nominali”, trasând totodată o distincție între cele două „grupuri nominale” și „catolicii”. „Biserica nominală” și „adventiștii nominali” îi „urăreau” pe cei reprezentați de Petru și Ioan „din pricina Sabatului, căci nu îl puteau infirma”. Biserica nominală și catolicii nu pot „infirma” adevărul Sabatului zilei a șaptea, iar „adventiștii nominali” nu pot „infirma” „cele șapte vremuri” din Leviticul douăzeci și șase, care este porunca sabatică a pământului. Biserica nominală și catolicii nu pot „infirma” faptul că Sabatul zilei a șaptea este un adevăr biblic „fundamental”, iar „adventiștii nominali” nu pot „infirma” faptul că „cele șapte vremuri” din Leviticul douăzeci și șase este un adevăr „fundamental” millerit.

Captivitatea lui Ioan pe Patmos îi reprezintă pe cei o sută patruzeci și patru de mii, care susțin atât Biblia, cât și Spiritul Profeției și care sunt în mod deosebit persecutați din afară în privința Sabatului zilei a șaptea și persecutați din interior în privința Sabatului anului al șaptelea pentru pământ. Din acest motiv, mărturia lui Ioan, în versetul nouă, despre motivul persecuției sale este urmată de Sabatul din versetul zece și de mesajul din trecut („dinapoi”) de la „glasul mare”, ca de „trâmbiță”.

Eu, Ioan, care sunt și fratele vostru și împreună-părtaş cu voi în strâmtorare, și în împărăția și răbdarea lui Iisus Hristos, mă aflam în insula numită Patmos, din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și din pricina mărturiei lui Iisus Hristos. Eram în Duhul în ziua Domnului și am auzit înapoia mea un glas mare, ca de trâmbiță. Apocalipsa 1:9, 10.

Ioan îi reprezintă pe aceia care, la 11 septembrie, au auzit glasul de trâmbiță al îngerului din Apocalipsa optsprezece, chemând poporul lui Dumnezeu să se întoarcă la "cărările vechi" ale lui Ieremia. Acel glas puternic a fost, de asemenea, avertizarea celei de-a șaptea trâmbițe, care este totodată al treilea vai.

Sora White a consemnat că „Biblia și-a adunat și și-a legat laolaltă comorile pentru această ultimă generație.” Cartea lui Ioel este una dintre „comorile” biblice care este adevăr prezent în „zilele de pe urmă”. La vremea Cincizecimii, Petru a arătat că tocmai cartea lui Ioel se împlinea atunci. Petru, asemenea lui Ioel, „a vorbit mai puțin pentru” perioada Cincizecimii decât pentru „timpul” nostru. Perioada Cincizecimii a constituit ploaia timpurie pentru Dispensațiunea creștină. Cincizecimea marchează începutul Dispensațiunii creștine și, prin aceasta, ilustrează sfârșitul Dispensațiunii creștine. Sfârșitul Dispensațiunii creștine este timpul ploii târzii, așa cum este tipificat de Cincizecime. Prin urmare, Petru este un simbol al poporului lui Dumnezeu de la sfârșitul Dispensațiunii creștine, care identifică împlinirea revărsării Duhului Sfânt, apelând la cartea lui Ioel pentru aceasta.

Dar Petru, ridicându-se împreună cu cei unsprezece, și-a înălțat glasul și le-a zis: Bărbați ai Iudeii și toți cei ce locuiți în Ierusalim, să vă fie aceasta cunoscută și luați aminte la cuvintele mele: Căci aceștia nu sunt beți, cum socotiți voi, fiindcă este abia ceasul al treilea al zilei. Ci

aceasta este ceea ce a fost spus prin prorocul Ioel: Și va fi în zilele de pe urmă, zice Dumnezeu: voi turna din Duhul Meu peste orice făptură; și fiii voștri și fiicele voastre vor proroci, iar tinerii voștri vor vedea vedenii, și bătrânii voștri vor visa visuri; și peste robii Mei și peste roabele Mele voi turna în zilele acelea din Duhul Meu, și vor proroci; și voi arăta minuni în cerul de sus și semne pe pământul de jos: sânge, foc și abur de fum; soarele se va preface în întuneric, iar luna în sânge, înainte de a veni ziua Domnului, cea mare și strălucită. Și va fi că oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit. Faptele Apostolilor 2:14-21.

Pentru a fi un bun cercetător al profeției este necesară o înțelegere temeinică potrivit căreia sfârșitul lumii este ilustrat „rând după rând” în cadrul narațiunii istorice a Scripturii. În legătură cu acest adevăr stă faptul că profeții înșiși reprezintă poporul lui Dumnezeu în zilele de pe urmă. Ioel își situează cartea în zilele de pe urmă, căci ea anunță apropierea „zilei Domnului”.

Sunați din trâmbiță în Sion și dați alarma pe muntele meu cel sfânt: să se cutremure toți locuitorii țării: căci vine ziua Domnului, căci este aproape. Ioel 2:1.

O „trâmbiță”, ca simbol, printre alte semnificații, reprezintă un mesaj de avertizare. Ca simbol, o trâmbiță poate reprezenta o perioadă de timp sau un moment în timp, sau ambele, în funcție de context. O trâmbiță reprezintă, de asemenea, judecata. Sărbătoarea Trâmbițelor, cu zece zile înainte de Ziua Ispășirii, era un avertisment al judecății care se apropia.

„Ziua Domnului” reprezintă fie un moment, fie o perioadă de timp, în funcție de contextul pasajului în care este întrebuințată expresia „ziua Domnului”. „Ziua Domnului” poate fi un simbol al judecății executive, reprezentată prin cele șapte plăgi de pe urmă, sau poate fi judecata executivă de la sfârșitul mileniului de o mie de ani. În oricare dintre cazuri, trâmbița indică judecata executivă a lui Dumnezeu. „Ziua Domnului” poate reprezenta, așadar, momentul în care pedeapsa lui Dumnezeu este executată sau perioada de timp în care pedepsele lui Dumnezeu sunt executate.

O «trâmbiță», asemenea «zilei Domnului», poate reprezenta atât un moment, cât și o perioadă de timp, după cum este atestat de momentele și perioadele istorice reprezentate de cele șapte trâmbițe din Apocalipsa 8 și 9. «Ziua Domnului» pe care Ioel o reprezintă prin «trâmbița» ce urmează să fie sunată este atât un moment în timp, cât și o perioadă de timp, care începe atunci când s-a încheiat judecata morților și a început judecata celor vii. La 11 septembrie, o trâmbiță a fost sunată, marcând sosirea judecății celor vii ca un moment în timp și, totodată, marcând 11 septembrie ca începutul perioadei judecății celor vii.

De aceea și acum, zice Domnul, întoarceți-vă la Mine cu toată inima, cu post, cu plâns și cu jale; și sfâșiati-vă inimile, nu hainele, și întoarceți-vă la Domnul Dumnezeuul vostru; căci El este milostiv și îndurător, încet la mânie și bogat în bunătate, și Se căiește de rău. Cine știe dacă Se va întoarce și Se va căi și va lăsa în urma Lui o binecuvântare, chiar o jertfă de mâncare și o jertfă de băutură pentru Domnul Dumnezeuul vostru? Sunați din trâmbiță în Sion, sfințiți un post, chemați o adunare solemnă. Ioel 2:12-15.

Acesta este a doua oară când Ioel poruncește să se sune din trâmbiță. „Trâmbițele” din cartea lui Ioel sunt deopotrivă avertismente ale apropierii judecății executive prin cele șapte plăgi de pe urmă și se înscriu în contextul mesajului laodicean de chemare la pocăință și al închiderii iminente a

timpului de probă.

Strigă în gura mare, nu te opri; înalță-ți glasul ca o trâmbiță și arată poporului Meu călcarea lui de lege și casei lui Iacov păcatele ei. Isaia 58:1.

Isaia, Ioel, Ioan și Petru îi reprezintă pe cei o sută patruzeci și patru de mii din zilele de pe urmă, așa cum o face și Ieremia, care indică când trebuie să se sune din trâmbiță.

Așa zice Domnul: Stați în drumuri și priviți, și întrebați de cărările cele vechi: care este calea cea bună; și umblați pe ea, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Dar ei au zis: Nu vom umbla pe ea. De asemenea, am pus străjeri peste voi, zicând: Luați aminte la sunetul trâmbiței. Dar ei au zis: Nu vom lua aminte. Ieremia 6:16, 17.

Trâmbița a sunat în aceste zile de pe urmă, la 11 septembrie, iar ploaia târzie a început atunci să cadă asupra celor care au ales calea cea bună și au umblat pe ea. Atunci a coborât îngerul din Apocalipsa 18.

"Ploaia târzie va cădea asupra poporului lui Dumnezeu. Un înger puternic va coborî din cer, iar întregul pământ va fi luminat de slava lui." Review and Herald, 21 aprilie 1891.

Când marile clădiri din New York au fost aduse la pământ la 11 septembrie, îngerul cel puternic a coborât și ploaia târzie a început să cadă.

"Acum vine vestea că aș fi declarat că New York va fi măturat de un val de maree? Așa ceva nu am spus niciodată. Am spus însă, pe când priveam marile clădiri care se ridicau acolo, etaj după etaj: 'Ce scene înfricoșătoare vor avea loc când Domnul Se va ridica să zguduie cumplit pământul! Atunci se vor împlini cuvintele din Apocalipsa 18:1-3.' Întregul capitol al optsprezecelea din Apocalipsa este un avertizament cu privire la ceea ce urmează să vină asupra pământului. Dar nu am lumină deosebită cu privire la ceea ce urmează să vină asupra orașului New York, decât că știu că, într-o zi, marile clădiri de acolo vor fi dărâmate prin întoarcerea și răsturnarea puterii lui Dumnezeu. Din lumina care mi-a fost dată, știu că în lume este distrugere. Un singur cuvânt din partea Domnului, o singură atingere a puterii Sale celei mari, și aceste structuri masive vor cădea. Vor avea loc scene a căror grozăvie nu ne-o putem imagina." Review and Herald, 5 iulie 1906.

La 11 septembrie ploaia târzie a început să picure, înainte de revărsarea ei deplină la legea duminicală.

Marea lucrare a Evangheliei nu este menită să se încheie cu o manifestare a puterii lui Dumnezeu mai redusă decât cea care i-a marcat începutul. Profețiile care s-au împlinit prin revărsarea ploii timpurii la începutul Evangheliei urmează să se îplinească din nou în ploaia târzie la încheierea ei. Iată „vremurile de înviore” pe care le avea în vedere apostolul Petru când a spus: „Pocăiți-vă, deci, și întoarceți-vă, ca să vi se ștergă păcatele, când vor veni de la fața Domnului vremurile de înviore; și va trimite pe Isus.” Faptele Apostolilor 3:19, 20.
Marea luptă, 611, 612.

Împlinirea deplină a "vremurilor de înviore" are loc când ești în viață, căci avertizarea este "pocăiți-vă", lucru imposibil de făcut dacă ești mort. "Vremurile de înviore" sosesc atunci când

"păcatele" sufletelor vii ar mai putea fi "șterse". "Vremurile de înviore" au început la 9/11, identificând astfel începutul judecării celor vii. Cincizecimea se repetă la încheierea dispensațiunii evangheliei. Când au sosit "vremurile de înviore", evenimentele prefigurate la Cincizecime au început să se repete.

Cu o dorință arzătoare privesc înainte spre timpul când evenimentele din ziua Cincizecimii se vor repeta cu și mai mare putere decât atunci. Ioan spune: „Am văzut un alt înger pogorându-se din cer, având mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui.” Atunci, ca în vremea Cincizecimii, oamenii vor auzi adevărul vestit lor, fiecare în limba sa.

Dumnezeu poate insufla viață nouă în orice suflet care dorește cu sinceritate să-I slujească și poate atinge buzele cu un cărbune aprins luat de pe altar, făcându-le elocvente în lauda Sa. Mii de voci vor fi înzestrate cu puterea de a vesti minunatele adevăruri ale Cuvântului lui Dumnezeu. Limba bâlbâitoare va fi dezlegată, iar cei timizi vor fi întăriți să poarte o mărturie curajoasă pentru adevăr. Fie ca Domnul să-Și ajute poporul să curățească templul sufletului de orice întinare și să mențină o legătură atât de strânsă cu El, încât să fie părtași la ploaia târzie când va fi revărsată. Review and Herald, 20 iulie 1886.

Vom continua în articolul următor.

Și îngerul care vorbea cu mine a venit iarăși și m-a trezit, ca pe un om deșteptat din somnul său, și mi-a zis: Ce vezi? Iar eu am zis: Am privit, și iată un sfeșnic cu totul din aur, cu un vas pe vârful lui, și cele șapte candelere ale lui deasupra, și șapte tuburi pentru cele șapte candelere care sunt pe vârful lui. Și doi măslini lângă el, unul la dreapta vasului și celălalt la stânga lui.

Atunci am răspuns și am zis către îngerul care vorbea cu mine: Ce sunt acestea, domnul meu? Îngerul care vorbea cu mine a răspuns și mi-a zis: Nu știi ce sunt acestea? Iar eu am zis: Nu, domnul meu.

Atunci el a răspuns și mi-a vorbit, zicând: Acesta este cuvântul Domnului către Zorobabel: Nu prin tărie, nici prin putere, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor. Zaharia 4:1-6.